

ζαυεις πως δὲ θάκα ἐντόπιση σὲ μιὰ κόρησιν Ἄντζελίνα πού
ἀνοιξε γλῆες δὴ ἐξωστρηρέουσι τὴν ἡμέρα, τὴν ἔκαμε νὰ σκε-
φῆ διαφορῶν. Βοισζάνταν πρῶτα φορὰ ἀντιμέτωπὴ μὲ μιὰ ἀγάπῃ
τόσο ἀλθινην, τόσο βαθεῖα.

Πῆγε στὸ σπίτι τῆς καὶ ἀφοῦ ἔφαγε, ξαπλώθηκε σ' ἓνα ντιβάνι,
καπνίζοντας ἓνα τσιγάρο, ὅταν ἡ χαίμαρις τῆς κτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἡ κυρία ξυφῆρε ὅτι ἔχει κόσμο στὸ σαλόνι;

Μ' ἓνα πῆδημα ἡ Ἄντζελίνα βρέθηκε στὸ πόδι, κατακόκκινη
καὶ θυμωμένη γιὰτι διεξοπταν τίς σκέψεις τῆς.

— Δὲν εἶμαι γιὰ κανένα ἔδω, εἶπε. Ἄς φύγοῦν ὅλοι, δὲν
μπορῶ νὰ ὑποφέρω κανένα.

— Ὁ ἥλιος εἶχε δύοσι καὶ στὸν σκοτεινιασμένο πιά οὐρανὸ τὸ
φρεγγαρι ἀνέβαινε σιγὰ σιγὰ γλωπῶ. Μιὰ γλυκεῖα σιγαλιὰ βασίλευε
στὸ δάσος. Τὰ πουλάκια μὲς' στοὺς θάμνους κρυμμένα εἶχαν παύσει
τὸ κελιάδιμ τῆς. Ὅλη ἡ φύσις εἶχε μιὰ ὄψι γαλήνια. Μόνον τὰ
βήματα δυο περπατητῶν ἀκούγοντοσαν ἐπάνω στὴν ἄμμο. Περπα-
τοῖσαν γ' ἐκείνη ἄντρα στραγιμένη στὸ χεῖρ του. Ἡ ἄμαζ ἀζολου-
θοῖσας. Ἡ Ἄντζελίνα ἦταν ὑπέροχη, ἓνα θαυμασιὸ κόκκινο φῶμα
σκέπαζε τὸ ἀγαλματοῦδες σῶμα τῆς. Ἐνα μεγάλο μπουζέτο ἀπὸ
καμιέλις ἦταν κερφωμένο στὸν ὦμο τῆς. Μιὰ λεπτὴ μυρωδιὰ
σορλοποῦς γύρω τῆς. Μὲ οἰκειότητα κρατοῦσε τὸ χεῖρ τοῦ νέου, ὁ
ὁποῖος κατενθουσιασμένος καὶ δεῖλος σιγμὰ τὴν εὐχαριστοῦσε
γιὰτὶ τὸν λυτῆθηκε καὶ δὲν τὸν ἔδιωξε ὅπως περιέμενε. Ὅλα τὰ
ὄνειρα ποῦ ἔκαμνε γι' αὐτὴν τὰ φανταζότανε ἀπραγματοποιήτα. Νὰ
τὴν ἔχει κοντά του, νὰ τὴν μιλεῖ, νὰ κρατῆ τὸ χεῖρ τῆς ποτε δὲν
τοῖστευε!...

Ἡ χαρὰ τὸν ζάλιζε, κάποτε νόμιζε πὸς ὄνειρευότανε. Ἄλλ'
ὄχι ἦταν αὐτὴ σάν πάντα ὁμορφὴ κοντά του. Τῆς
διηγόντανε πόσο ὑπέφερε γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπῃ, τὴς
ἀνήσυχες νύχτες ποῦ πέρασε ἄγνωστος, τὴς ἀπεφα-
σεις του νὰ μιὰ ξανακατῆρη στὸ δάσος καὶ τὴν ἄ-
ρατο δύνامي ποῦ ὄδηγοῦσε τὰ βήματα τοῦ ἐκεῖ ὅπου
ἤξερε ὅτι δὴ τὴν συναντήρη. Τῆς λογαριάζε τὴν
ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς καὶ τὸ δυνατὸ κτύπημα ποῦ
δεχότανε ὅταν τὴν εἶβλεπε νὰ περνᾷ ὑπερφανῆ, με-
γαλοπρεπῆς, ὁμορφωτορὴ καὶ μετὰ.

Ὁ! πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ ταρμῆμένος σκεδὸν
ἄθελα, ἔφερε τὰ γλωπὰ χεῖλῃ του ἐπάνω στὸ ἄστρο,
λεπτὸ χεῖρ ποῦ ἀναπαύοντανε στὸ μισοταρμῆνο
μαντί του. Ἡ Ἄντζελίνα, ἡ ὁποία εἶχε ἔλθει χορῆς
καὶ ἡ ἴδια νὰ ἔσρη γιὰτι, αἰσθανότανε τῶρα μιὰ με-
γάλῃ συγκίνησι' τὰ θεριά λόγια τοῦ νέου τὴν εἶχαν
περιζῆσει πολύ.

Ἄλλοτε πάλιν αἰσθανότανε μιὰ τῶσπ ὅτῃ συνει-
δησι γιὰτι ἤξερε πὸς γελῶσιε τὸ φρεγγὸ αὐτὸ νέο
ποῦ τὴ νόμιζε μιὰ κυρία καθὸς πρέπει.

Ἡ νύχτα ἀπλώνονταν γύρω τους σὲ ὁ νέος ἄ-
γιος νὰ μιλεῖ γιὰ τὸ μικρὸ τυχρὸ τῆς Νοκμιανδίας
ὅπου εἶχε γεννηθῆ, τὸν γέρο πατέρα του ποῦ ἔφε-
ρε μὲ δυσκολία τὴν οἰκογενεῖα του καὶ γιὰ τῆς ἔ-
κπιδες ποῦσαν σ' αὐτὸν, τὸν πρῶτοτοζο. Τῆς διη-
γήθηκε πὸς ἤβλεπε τὸ Παριὶ σὲ πενήντα φράγκα
στὴν τοπλὴ καὶ πὸς ἀγωνίζοντανε μὲ τὴ δυστυχία
γιὰτὶ τὰ λεφτὰ ποῦ ἔπαυσε ἀπὸ ζῆλοῦν ἐγγενῆ
στὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦσε ὡς γραμματεῖς ἦσαν λίγα.

Καὶ ἰδιαιτέρως μίλοῦσε γιὰ τὴν ἀδελφοῦα του
ποῦ ἀγαποῦσε πολύ, τὸ ἄδω αὐτὸ ἔανθὸ παιδί ποῦ
ἀνικαταστοῦσε τὴν ἀποσία μητέρα του. Ἡ καὶ
νέμῃ παρακαλεῖ καὶθε βράδι γιὰ τὸν ἀδελφὸν ποῦ ἐρ-
γάζεται μακρὰ. Ἦθελε νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ, νὰ τὴν κἀμῃ εὐτυ-
χιμένη.

Τὰ μάτια του ἔλαμπαν καὶ τὰ καστανά μαλλιά του οἰκνῆνα
πίσω ἀφῆγαν ἐλευθέρο τὸ μέτωπό του.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ Ἄντζελίνα γινότανε ἀπεκτιζῆ. Ἐφερνε μπρὸς
στὸ μάτια τῆς τὴν εἰκόνα τῆς θαρραλῆς αὐτῆς τιμοτήτος καὶ
ἐσχημνῆτο. Ἄν καὶ χερμογελοῖσθε κάποτε, συχνὰ δάκρυα ἀνέβαιναν
στὰ μάτια τῆς.

Ἡ νύχτα τὸλίγε μὲ τὸ μαθρὸ πέλλο τῆς τοῖς περπατητῆς. Ἡ
ἀδύνατες ἄντιδες τοῦ φρεγγαριῦ ἀναταλζοῦσαν κάπου κάπου
ἐπάνω στὰ φύλλα. Λίγο ποῦ πέρα ἔφεγγαν τὰ φανάρια τῆς ἄμαζας.

Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴ σκοτεινὰ καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ
ἓνα τόσο παρατεταμένο τέτ-ἄ-τέτ ἀπλοῦς ὁ νέος τὸ χεῖρ του στὴ
μῆση τῆς Ἄντζελίνας καὶ τὴν ἔφερε πρὸ κοντά του. Ὁ πόσο τὴν
ἀγαποῦσε! Ἡ Ἄντζελίνα ζαλιζόμενος, ξεχνώντας ὅλα, ἀγχαλασ-
τιμῆν δὲν ἀντιστάθηκε. Ἦταν εὐνηχισμένη. Ἐξάφνα αἰσθάνθηκε
τὰ χεῖλῃ τοῦ νέου νὰ ἔρησαν τὰ δάκτῃ τῆς. Τὸ αἰσθμῃ τῆς πραγ-
ματικότητος τῆς ἤβλεπε στὸ νοῦ, τὴ στιγμὴ ποῦ χεῖλῃ τους θὰ ἐνό-
νωνταν σ' ἓνα γλυκὸ ἀγάπῃς φιλί.

Καὶ ἔξαφνα πετάχθηκε, πῆδησε πρὸς τὰ πίσω λέγοντας: «Ὁχι!...»
— καὶ ἔφυγε.

Ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι τῆς, ἡ Ἄντζελίνα μὲς' στὴ σιγαλιὰ τῆς
νύχτας, καταρῶτανε τὴν μητέρα τῆς, ζητοῦσε τὸν θάνατο καὶ βλα-
στημοῖσθε τὸν Θεὸ.

Γιὰτι δὲν μποροῖσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ τιμο αὐτὸ παιδί νὰ τὴν
ἀγαπᾷ νομίζοντας καὶ αὐτὴν τίμια. Θυμῶνταν τὰ ἀρελῃ καὶ θεριά
λόγια του ποῦ τῆς ἔφερναν δάκρυα στὰ μάτια.

Τὶ θὰ σκεπτότανε τὸ καίμενὸ τὸ παιδί; Ὁρισμένος θὰ νόμιζε
πὸς ἡ μεγάλη τὸλμῃ του ἔκαμε τὴν «μεγάλῃ κυρία» νὰ φύγῃ, θὰ

στενοχωριόταν ἴσως καὶ θὰ ἔκλαιγε. Ἄ! καὶθε ἄλλο μποροῖσε νὰ
εσφῆθῆ παρὰ τὴν τρομερῇ ἀλήθεια. Θὰ ὑπέφερε πολύ, ἀλλ' ἐπὶ τέ-
λους ἦταν νέος θὰ γένοιτοσε.

Ἄλλ' αὐτὴ; τοακίμενη ἀπ' τὸν ἠθικὸ κλονισμὸ ποῦ ἔπαθε
ἔβλεπε κορμασμένα τριγύρω τῆς. Τὸ δωμάτιο ἦταν μισοφωτισμένο,
τὸ κόκκινο φρεγγιὰ τῆς ἐπάνω στὸ γαλὶ πεταμένο μὲ θυμὸ, παρεκίε
τὸ ἄστρο μπουζέτο μὲ τίς καμιέλις.

Ὅταν ἡ Ἄντζελίνα σκέφθηκε τὴ ζωὴ ποῦ θὰ περνοῖσε στὸ ἔξῃς
τὴν ἔπιασε ἓνα ἔλαφο τρεμουλιασμα. Καὶ ὅμως δὲν εἶχε τίποτε
τὸ παράξενο, τίποτε. Ἡ ἴδια ζωὴ ποῦ περ-νοῖσθε πάντα ἀπ' τὰ παι-
διὰ τῆς χρόνια, ἡ ἴδια ἡ συνθημισμένη. Ζοῦσε, ἔτρωγε, κοιμότανε,
ἦταν μιὰ καθηγητὴ μηχανῆ ποῦ ἔκρεπε νὰ εὐχαριστῆ ὁλοῦς. Καὶ
ὅμως εἰκοσι χρόνια περνοῖσθε αὐτὴ τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται
καμιά ἀποστροφῆ πρὸς αὐτὴν, καμιά ἄλλη ἐπιθυμία. Ἐνὸ τῶρα
στὸ σκέψῃ πὸς θὰ ξαναπερνοῖσε τὴν ἴδια ζωὴ ἀισθάνοντανε τροστῆ.
Γιὰτι, δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια;

Ὁ! ὄχι, ὄχι δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια. Κάτι τὸ θεῖο τὸ οὐράνιο
μὲς' στὴν ψυχῇ τῆς. Ἀγαποῦσε! Καὶ αἰσθάνονταν πὸς αὐτὴ ἡ ἀγάπῃ
ποῦ εἶνε πηγῇ τῶς γιὰ τοῦς ἄλλους, ἔκρεπε ἐκείνη νὰ τὴ σκοτῶσι
ὀρισμένως. Μποροῖσε ποτε νὰ ξεγᾶσῃ αὐτὴ τὴ νύχτα ποῦ γιὰ
πρῶτῃ φορὰ ἀκούε λέξεις ἀλθινηνς τρυφερότητας. Ὁ! πόσο μῖ-
σοσε τὴν περασμένη ζωὴ τῆς.

Ἐνας δυνατὸς πνευτὸς τὴν ἔτρωγε. Πηγαινοερχότανε μὲς' στὸ
δωμάτιο, ἔβγαλε κάποτε στὸ μαλζῶνιο βυθίζοντας τὸ ἀπελπισμένο
βλέμμα τῆς στὸ σκοτεινὸ ἄπειρο. Καὶ μέσα σ' ὄλο τὸν πόνο τῆς δὲν
εσφῆθηκε ποτε νὰ καταρασθῆ τὸ ἐπεισοδιὸ αὐτὸ ποῦ τᾶραξε τὴν
γαλήνη τῆς. Ἀπειναντίας εὐχαριστοῖσθε τὸν ἄνθρωπο ποῦ τῆς ἀνοῖξε
νέους ὀρίζοντας.

Μιὰ μεγάλη πολὺ μεγάλῃ κορμῃ βάρυνη ὄλο
τὸ σῶμα τῆς. Σκεπτότανε ἴσως τὸν θάνατο λέγον-
τας πὸς μόνο αὐτὸς θὰ μποροῖσε νὰ τὴν ξεγᾶσῃ.
Τὰ ἀστερία στὸν οὐρανὸ τρεμοῖσβυναν. Ἡ ἀνατολὴ
πληροῖσθε.

— Θεέ μου, θεέ μου, ἐπανελάμβανε ἡ Ἄντζελίνα
γονατιστῆ, λυπηροῦ με. Ἦθελε νὰ προσευχηθῆ
ἀκόμη ἀλλὰ δὲν εἶσθεσε λέξεις. Ἐξάφνα ἔκρεξε
στὸ μαλζῶνιο καὶ χωρὶς καμιά φωνῇ πετάχθηκε
στὸ κενὸ. Ὁ πτόκωφος θόρυβος ἐνὸς σώματος ποῦ
πέφτε ποῦ τὸ περῶροιο ἀκούστηκε χωρὶς κανένα γο-
γυροῦ. Ὁ δρόμοις ἦταν ἔρημοι, ἓνα λεπτὸ ἀερατὶ
φρεσσοῦ. Ἡ ἀγῆ ἀρχισε ν' ἀσπρίζῃ ἓνα κομμάτι
τ' οὐρανοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα πολλὰς ἐφημερίδες δημοσιεύσαν
τὰ ἔξῃς: «Προχθῆς τὴν νύχτα μιὰ γυναικὴ κυρία, ἡ
κόρησας Ἄντζελίνα, αὐτοκτόνησε. Ἐπῆσε ἀπ' τὸ
μαλζῶνιο τῆς στὸν δρόμο. Οἱ λόγοι τῆς αὐτοκτο-
νίας μόνον ἀκόμη ἀγνωστοί. Ἀπὸ τινος ὁμοῖο ὁ
οἰκετὶ τῆς παρατηροῖσαν κάποια ἀλλαγῇ στὴν
κόρησας καὶ μιὰ φανερῇ στεναχώρια, πιθανὸν λογι-
οοικονομικῶν δυσχερειῶν.»

Ἦσως «ὁ νέος» ἐκείνος διάβασε τῆς λίγες αὐτῆς
γραμμάς χωρὶς ποτε νὰ ὑπομνησθῆ πὸς ἡ γυναικῃ
αὐτῇ ποῦ αὐτοκτόνησε ἦταν ἡ «μεγάλῃ κυρία» τοῦ
δάσους τῆς Βουλωνῆς. Πολὺ καιρὸ ἡ ἀνάμνησις
ἐκείνη τῆς νύχτας τοῦ δάσους τᾶραξε τὴν ἡσυχί-
α του.

Ἐπὶ μῆνης ἐλόζληκρος ἐρχότανε στὸ μέρος ἐκεῖ-
νος, ποῦ τὴν εἶχε δῆ πρῶτῃ φορὰ, ποῦ τῆς εἶχε μι-
λήσει. Ἐκλαιγε συχνὰ. Μ' ἐπιπόνα βλέμματα παρατηροῖσθε τῆς
ζυριές ποῦ περπατοῦσαν κοντὰ στὴ λίμνη, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς κάποτε
θὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν λατεριμένη του. Ἄλλ' ὁ χρόνος ποῦ περνᾷ ὄλα
τὰ καταστρέφει. Μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἀναμνήσεις τῆς πρῶτης νύχτος του
ὀφῶστηκαν. Τὴν ἔβλασε!

Μετᾶφρ. Ε. Μακρη

*

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ γυναίκα ἐπλάσθη μᾶλλον γιὰ ν' ἀγαπᾶται παρὰ γιὰ
ν' ἀγαπᾷ. Εἶνε τὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτος, τὸ ὁποῖον σκορπίζει,
χωρὶς νὰ δ' ἐνοῖσθῃ, τὴν εὐωδιὰ καὶ τὸ ὁποῖον μὲς εἶνε τόσο
εὐχάριστον!

Α. Ἐσκιρ

Ὁ ἔρωτος εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ γυναικεῖο βίου καὶ ἐπεισοδιῶν
εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνδρῶς.

Κυρία Ζιρχνγνέν

Αἱ γυναικες γεννηθήκαν γιὰ νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ νὰ μᾶς
παραμυθοῦν σταις λῦπαις, ἡμεῖς δὲ γιὰ νὰ ταῖς ἀγαποῦμε καὶ
νὰ ταῖς προστατεύομε σταις κινδύνους. Ἄμα δὴ ἔραται θε-
λήσοῦν νὰ μεταβάλλουν πρόσωπον, ὑπὸ τὴν ἐσθῶφι ταῦτην
θὰ εἶνε ἐπὶ μακρὸν ἐνομῆμοι.

Ζ. Α. Ντὲ Σαγκυρ

...Ὁ ἔρωτος εἶνε τὸ περισσότερο ἐγωῖστικὸ ἀπ' ὄλα τὰ αἰσθη-
ματα. Καὶ ὅμως μπορεῖ μερικῆς φορῆς νὰ φθάσῃ τὸ ὑψιστὸ
σημεῖο τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ὅταν συμβεῖ
αὐτὸ ὁ ἔρωτος εἶνε ἀγῶς καὶ εἰλικρινῆς.

Π. Μοντεγκκας

